

že rozsudek nezjišťuje, že byly peníze P-em obžalované odevzdány do uschování na dobu předem určenou tak, že P. byl oprávněn dožadovati se na ní jejich vrácení kdykoli.

Dovolávajíc se konečně důvodů zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že jak usnesení radní komory ze dne 11. dubna 1924, jímž povolena byla obnova trestního řízení proti stěžovateli pro zločin zpronevěry, tak usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 29. dubna 1924, jímž její stížnosti do onoho usnesení radní komory nebylo dáno místa, jsou zmatečna vzhledem k tomu, že původní trestní řízení nebylo proti obžalované skončeno žádným ze způsobů, uvedených v Šu 352 tr. ř., nebylo totiž proti ní ani ustanoveno hlavní přelíčení, že tedy řízení proti ní nebylo skončeno ani zastavením (obžaloby) ani jejím zamítnutím ani upuštěním od ní. K této výtce dlužno podotknouti, že nový nález, vyslovený v obnoveném řízení, nelze napadati zmateční stížností, jež by se opírala o to, že obnova byla povolena bez zákonitých podmínek, neboť tato otázka byla již usnesením radní komory a usnesením vrchního zemského soudu s právní mocí vyřízena a nemůže býti o ní znova jednáno a to ani tenkrát, kdyby usnesením, jímž obnova řízení byla povolena, nastalo zřejmé porušení práva. (Storch řízení trestní II str. 572 pozn. 12, Mayer svazek III str. 438 č. 41, Zucker Gerichtshalle č. 78, 84 a Dr. Ofner »Zur Wiederaufnahme des Verfahrens, Gerichtshalle 1879 Nr. 54 und 83.)

Čís. 1871.

»Řádnou vrchností« ve smyslu druhé věty Šu 93 tr. zák. jsou veřejnou autoritou vybavené veřejné orgány, které jsou v první řadě a zvláště k tomu povolány, by z důvodu udržení veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti jak tělesné tak i majetkové autoritativně zakročovaly.

Není jí zaměstnavatel vězněného.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm I 659/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Ml. Boleslavi ze dne 19. září 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle Šu 93 tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle podle Šu 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní posouzení věci není, hledíc ku skutkovým zjištěním, v tomto případě ani zapotřebí, obírat se blíže otázkou, zda obžalovaný měl důvodnou příčinu, považovati 12letého Josefa Š-a za člověka škodlivého nebo nebezpečného, poněvadž v jednání obžalovaného je nepochybně stělesněna skutková podstata II. případu Šu 93 tr. zák., jak to nalézací soud též správně naznačil. Neboť, kdyby se vycházelo z předpokladu, že obžalovaný z dobré víry považoval jmenovaného ne-

zletilce za člověka nebezpečného nebo škodlivého, padá mu vzhledem k zjištěnému ději za vinu, že úmyslně neučinil neprodlené oznámení o zadržení Š-ově řádné vrchnosti. Je zjištěno, že obžalovaný věznil Š-a asi po 22 hodin ve chlívku. Je dále nepochybné, že obžalovaný, když obával se snad vyhrůžky zapálením, měl dovésti Š-a na obecní úřad ve V. nebo četnickou stanici, která je v této obci, neb, když již ho v domnělé víře a z obavy uzavřel ve chlívku, měl o tom neprodleně učiniti na zmíněných místech oznámení a žádati za patřičné opatření. Poněvadž tak neučinil, ačkoli mohl, stalo se jeho jednání objektivně protiprávním. Avšak i subjektivní předpoklady Šu 93 tr. zák. jsou splněny. Směrodatno je, že obžalovaný neoznámil uvěznění hochovo úmyslně, to jest přes poznání, že to bylo možným. Uzavřelť hocha kol 6. hodiny odpoledne, tedy vzhledem k tehdejší době letní ještě za čirého dne. Stížnost neuplatňuje a nejsou ani ze spisů patrný nějaké překážky, které by byly oznámení stály v cestě. Obžalovaný nehlásil však věc ani dne 29. června ani následujícího dne, naopak propustil hocha teprve tehdy, když již zakročilo četnictvo. Z toho vychází nezvratně na jevo, že obžalovaný schválně, tudíž jen ze zlého úmyslu neučinil oznámení, že se mu jednalo jen o to, by, pomina oprávněnou vrchnost, hocha citelně potrestal, což provedl nejen svémocným uzavřením, nýbrž také tím, že ho nechal po celou dobu o hladu.

Zmateční stížnost namítá sice, že obžalovaný učinil oznámení vrchnosti; touto byl prý v tomto případě Š-ův zaměstnavatel, rolník M., u něhož Š., poněvadž doma neměl žádného vychování, byl na vychování a na kterého prý se obžalovaný obrátil, by hocha potrestal (§ 99 b) odstavec druhý živnostenského řádu). Než po skutkové stránce dlužno připomenouti, že ani sám obžalovaný netvrdil, že se obrátil na M-a, by hocha potrestal, nýbrž hájil se pouze v ten způsob, že pro M-a poslal; i svědek Michal L-ý seznal jen, že byl k M-ovi proto poslán, by si pro hocha přišel. Není proto stížnost oprávněna na předpokladě jí uváděném budovati. Ve věci samé nemůže pak býti sporu o tom, že pod »řádnou vrchností« ve smyslu Šu 93 tr. zák. je rozuměti ony veřejné autoritou veřejnou vybavené orgány, které jsou v prvé řadě a zvláště k tomu povolány, by z důvodu udržení veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti jak tělesné tak i majetkové autoritativně zakročovaly. Že takovým orgánem rolník M. nebyl, je na bíledni. Mělť pouze vůči tomuto určitému hochu jistá oprávnění a jen vůči němu jistou moc kárnou, plynoucí z jeho postavení jako zaměstnavatele (vychovatele), nebyl však veřejným orgánem reprezentujícím státní moc a oprávněným a povolaným v důsledku toho zakročovati vůbec proti každému provinilci. Nebledě k tomu, i kdyby se vzal za podklad názor stížnosti, že obžalovaný považoval M-a za řádnou vrchnost, nemohl by zůstatí beztrestným. Neměl se spokojiti s prvním bezvýsledným oznámením, ale měl zaříditi a postarati se o to, aby M. byl ihned, jakmile se domů vrátil, o věci uvědoměn. To se nestalo; neboť ačkoliv se týž dle své výpovědi v 9 hodin večer vrátil, nebylo mu nic hlášeno, naopak byl hoch po celou noc a následujícího dne až do 4 hodin vězněn. Ani náhled stížnosti nebyl by proto způsobitým na věci ničeho změnití, zvláště když nejen co do trvání, nýbrž i co do intensity (ponechání o hladu) překročovalo omezení osobní svobody hranice pro dosažení účele zadržení nezbytné.